

skal forsinkes ved at indhente yderligere Oplysninger. Jeg for min Deel er overbevist om, at de fleste Embedsmand ikke af Offentligheden vilde afholde sig fra i deres første Erklæringer at lægge Sandhed og Indhold. Her til kommer, at de fleste Ansøgninger, som her komme i Betragtning, gaae igjennem Sogneforstanderskabene, og at disses Paategning vil foranledige en nærmere Udvikling af den nærmeste Kongelige Dyrighed, af Herredsfogden, hvoraf Følger altsaa vil være, at hans første Erklæring ikke kan være saa ganske indholdslos; da den maa henholde sig til og støtte sig paa Sogneforstanderskabernes Betænkninger. I ethvert Tilfælde vil Ansøgeren dog kunne vide, om hans Ansøgning er bleven anbefalet af Underøvrigheden eller ikke, og derved er dog, efter min Mening, allerede rundet en Deel. Endvidere vil der jo derved efterhaanden danne sig en bestemt Mening om den eller den enkelte Underøvrigheds Forhold, og det er jo tydeligt, at denne Mening vil virke ind paa den enkelte Dyrighedsperson og ikke være uden Indflydelse paa at give ham en folkelig Retning i den Henseende. Det er allerede meget, forekommer det mig, naar Loven siger til Dyrigheden: Du skal ikke afgive disse Erklæringer hemmeligt, og jeg for min Deel troer ikke, at vor Embedsstand er saa svag eller en saa stor Gader af Offentlighed, at den i Almindelighed skulde gjøre sig al mulig Umage for at illudere eller omgaae et saadant Forbud.

C. N. Petersen: Jeg troer dog, at den ærede Ordfører noget har misforstaaet de Exempler, som jeg under Sagens 2den Behandling, tillod mig at anføre. Naar jeg har omtalt, at Lo ansøgte om et og samme Privilegium, om et Privilegium, som kun kunde ventes tilstaaet den Cne, saa har jeg naturligviis ikke forudsat, at den Cne først kom med sin Ansøgning, efter at den første allerede var afgjort; men jeg har forudsat, at den Anden kom med sin Ansøgning, forinden endnu den første var afgjort. Det er dog ganske aabenbart, at, naar der er en Lov, som siger, at en Ansøgning ikke maa afgjøres, forinden den har glennemgaaet de Stadier, som Loven foreskriver, saa kan den vedkommende Autoritet

ikke gjøre Ende paa Sagen, saalænge som det behager en af disse Parter at trække Tiden ud. Det er meget muligt, at den, som kommer med den sidste Ansøgning, slet ikke alvorligt tænker paa at faae det Privilegium, han søger, men at han kun søger, for at fortrædige den Første, som har indgivet sin Ansøgning, og jeg veed ikke, hvilke Midler man vil staae den Første til at faae sin Ansøgning opfyldt, saalænge der er en Lov, som sætter Enhver somhelst istand til at forhindre ham deri. Hvad det andet Exempel angaaer med Hensyn til Alimentationsbidrags Inddrivelse, vil jeg gjerne indrømme det som muligt, at Overøvrigheden maa skee vil give Udvantningsordre for de Bidrag, der løbe, medens Ansøgningen staaer under Afgjørelse; men jeg anseer det ogsaa for meget muligt, at den ikke vil gjøre det, og jeg troer, at en Lov, som denne, vil kunne give den god Hjemmel til ikke at gjøre det. Hvad endelig det tredje Exempel angaaer, Ansøgninger om fri Proces, saa underer det mig virkelig, at en saa erfaren og kyndig Dommer, som den ærede Ordfører, ikke vil erkjende, at det virkelig derved bliver muligt for enhver Part, ved blot at indgive en Ansøgning om fri Proces, at trække en Sag i Langdrag i det Uendelige. Jeg veed virkelig ikke, hvorledes det skulde være Domstolene muligt at nægte en Part yderligere Anstand, naar han fremkommer med Overøvrighedens Attest for, at han har indgivet Ansøgning om fri Proces, og Ansøgningen endnu ikke er afgjort, og efter de bestaaende Love ikke kan afgjøres. Domstolene kunne jo ikke engang undersøge de Grunde, hvorpaa denne Ansøgning er støttet, da de ikke have de Acter, hvorefter den skal afgjøres, idet de beroe hos Overøvrigheden eller de Autoriteter, hvorigjennem Sagen passerer. Jeg troer, som sagt, at det i saadanne Tilfælde er umuligt for Domstolene at nægte Anstand. Det synes forøvrigt ogsaa, at den ærede Ordfører dog selv føler, at den vilde gjøre en ny Lov nødvendig; men jeg troer, at vi meget maae betænke os paa at antage en Lov, som vilde gjøre en ny Lov nødvendig, om hvis Bedtagelse vi slet ikke have nogen Visshed, og i hvilken Mellemtid der kan fødes Ulemper, som for Mange kunne medføre et ubodeligt Tab.